

и сестра ми много ме огорчи, но не посмѣхме да нарушимъ бащината заповѣдь, защото неговата воля у насъ се смѣта за свещенна.

Баща ми, важенъ мандаринъ, искаше и азъ да стана като него. Споредъ него, за да мога да достигна висока титла (отличие), трѣбваше да имамъ добро образование, а за това трѣбваше да започна да се уча колкото е възможно по-рано. Макаръ и да бѣше голѣмецъ, той не би могълъ да ми помогне да добия тази титла, защото въ Китай всѣка длъжностъ се заема следъ строгъ изпитъ — безъ разлика на богатъ и беденъ.

И тъй, азъ започнахъ учението си отъ седемъ годишна възраст и то ще продължи, навѣрно, презъ цѣлия ми животъ, защото въ Китай всѣки, който заема каквато и да е служба, постоянно държи изпити, за да я запази. Мина за мене времето на игритѣ. Отъ сутринъ до вечеръ се занимавахъ съ учителя си.

Най-тежко ми бѣ, че не можехъ да виждамъ майка си и сестра си. Често слушахъ виковете и плачъ въ отдѣлението на двореца ни, дето живѣеха тѣ, и скоро можахъ да узная причината на тоя плачъ. Разбрахъ, че на сестра ми възпитанието е започнало, а то се състоеше въ осакатяването на краката ѝ, за да не могатъ да растатъ. Всѣка сутринъ и вечеръ женитѣ обвиваха ходилата на краката ѝ съ бинтове, като ги стѣгаха все повече и повече, свиваха пръститѣ ѝ дотолкова, че коститѣ прѣщѣха. Сестра ми търпѣше страшни мъки. Пъргава и весела, тя трѣбваше да седи по цѣли дни на едно мѣсто и щомъ започваха да затягатъ горкитѣ ѝ крака, тя плачеше съ гласъ.